

REVĂRSATUL
ZORILOR

1 Martie 1932
NUMĂRUL 5

REVĂRSATUL ZORILOR

Viena

1 Martie 1932

No. 5

Lauda lui Iehova

„Mare este Iehova și foarte vrednic de laudă, și mărimea lui este nepătrunsă.” — Psalm 145:3.

I EHOVA a scos la iveală casa sa regală, care constă dintr'un popor consacrat preamării numelui său. Aceștia au început un cântec pentru lauda numelui său, și vor continua să-l laude totdeauna. Dacă va fi sosit timpul hotărît, Iehova se va arăta tuturor, cărora le va dăruia viață vecinică, și și ei vor lua parte la cântarea laudei sale. După ce numele și cuvântul său va fi justificat înaintea tuturor acelor, cari iubesc dreptatea, și toți aceștia vor fi aduși la o cunoștință a scopurilor sale, toată carnea va lauda și cinste numele său sfânt. Nimeni altul nu va primi viață vecinică, deoarece Isus cu autoritate a declarat: „Și viața vecinică este aceasta: să te cunoască pe tine singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Cristos, pe care l-ai trimis tu.” (Ioan 17:3) Toți aceia cari vor primi viață, vor ajunge la cunoștința, că Iehova este înălțat și că măsura mărimii sale trece peste priceperea creaturilor sale. Chiar și numai acest fapt, va trezi lauda nemărginită și statornică a tuturor creaturilor vii.

Cu privire la cântecele Bibliei, pe cari noi obișnuim a le numi „Psalmi” nu există nici o dată precisă despre timpul în care au fost scrise. Faptul mai important este acela, că în primul rând au fost făcute spre folosul, încurajarea și mângâierea rămășiței poporului lui Dumnezeu, care va fi pe pământ în zilele cele din urmă, și că mai târziu trebuie să aducă folos și bucurie tuturor acelor cari vor trăi și vor da ascultare lui Dumnezeu. Psalmul 145 din colecția psalmilor este deosebit de demn de atenție, deoarece este consacrat exclusiv numai pentru laudă. Arată putere și împăratăre și prevestește mai mult decât eliberare de sub strâmtorarea dușmanului. Găsim în el bucurie și jubilație de așa fel, de cari numai în împrejurări de armonie și unitate desăvârșită cu voința și scopul Celui prea Înalt se pot găsi. Laudele cum sunt exprimate în acest psalm fac parte numai din experiențele înălțătoare ale copiilor lui Dumnezeu. Ele sunt un semn de cunoaștere a lui Dumnezeu și a scopurilor sale și a legăturii strânse cu el, și a aprecierii privilegiului de ai putea servi lui.

Cine este deci autorul și cântărețul cel dintâi al acestui psalm? Introducerea psalmului sună: „Un cântec de laudă a lui David.” Ca împărat,

David a fost după inima sa [a lui Iehova].” (1 Samuel 13:14) Psalmistul ilustrează aici deosebit pe poporul credincios al lui Dumnezeu, care în unitate a fost adunat laolaltă sub Isus Cristos, regele iubit, și este învățat despre calea adevărului. Psalmul se aplică la timpul, în care cei din poporul Domnului au fost făcuți membre în casa regală. I-a plăcut lui Iehova să folosească pe regele David, de a scrie pe cei mai mulți dintre psalmi. Sunt psalmi profetici, cari s'au dat poporului lui Iehova, ca să fie folosiți ca exprimare a rugăciunilor și laudelor sale.

Iehova desigur putea să folosească pe o persoană de o oarecare poziție, ca să scrie psalmi, presupunând că persoana aceasta a fost consacrată pe deplin lui Dumnezeu. Amos de exemplu a fost un păstor de vite, Iehova însă l-a eliberat de grija oilor, și l-a întocmit ca un serv al său, ca să ducă o veste Izraelului, poporului său de legământ. (Amos 7:14, 15) Însă faptul, că David, regele lui Izrael a fost folosit de Domnul, ca să scrie psalmi, este o dovadă puternică pentru concluzia, că psalmi pe cari i-a scris, au fost scriși spre folosul deosebit al poporului, pe care regele David, l-a ilustrat și preumbrat. A fost un rege de cunoștință cu cugetare de rege, și a fost într'o relație deosebită față de Dumnezeu; și pentru aceasta s'a întâmplat, că a scris pentru poporul lui Dumnezeu, care stă într'o relație deosebită față de Dumnezeu. Psalmi, ca și cel al 145-lea se pare că s'au pus la îndemâna poporului lui Dumnezeu ca un mijloc de exprimare, de care în anumite împrejurări deosebite se poate folosi. Clasa regală este aceea, care laudă pe marele Rege Vecinic. Începutul sună: „Te voi înălța Dumnezeule, împăratul meu”. Aceste cuvinte arată, că au fost scrise, ca să fie îndreptate din partea membrilor familiei regale, către Regele Atotputernic. I-a plăcut lui Dumnezeu, ca prin razele de lumină din templul său, să descopere servului său ales înțelesul adevărat, și să-i arate, că se află uni pe pământ pe cari îi numește rămășița sa, și cari au fost făcuți o parte a „servului”. Pentru aceasta concluzia finală este aceea, că psalmul 145 s'a dat în mod profetic, ca să fie folosit de rămășița sa credincioasă într'un timp, când rămășița își va recunoaște starea ei în organizația lui Dumnezeu ca

martorul lui Dumnezeu, și când numele său trebuie să-l aducă înaintea popoarelor de pe pământ.

Un poet de rând ar putea să-și facă o idee și să descrie, că un rege cum ar trebui să fie, însă el nu ar putea să scrie cu o astfel de cunoștință, care vine din cunoștința și experiența unuia, care a servit ca rege. Cu aceeași concluzie finală trebuie să deducem, că o persoană consacrată, chiar dacă ar fi bine instruită despre însemnătatea consacării și despre scopul lui Dumnezeu de a întemeia împărăția sa și de a restatornici pe pe oameni ascultători pe pământ, totuși nu ar putea să înțeleagă plinătatea expresiunii acestui psalm, dacă pe lângă acestea nu a ar fi trecut prin experiențele, cari să-i fi dat o apreciere mai adâncă a împărăției cu referire la Iehova și la justificarea numelui său. Ea trebuie să aprecieze faptul, că învățătura cea mai importantă a Bibliei este învățătura despre împărăția lui Dumnezeu, pentru că prin această împărăție se va justifica pe deplin numele și cuvântul lui Dumnezeu înaintea făpturii întregi. Chiar și dacă creștinul este bine învățat despre adevăr, numai așa vine la o adevărată apreciere a lucrurilor scumpe, dacă este în unitate cu frații săi, cari au aceeași credință scumpă, și din harul lui Dumnezeu au petrecut laolaltă aceleași experiențe. Din aceasta rezultă, că membrele rămășiței sunt acelea, cari împreună câștigă cunoștința și împreună se bucură, și că lor li s'a dat privilegiul cunoașterii și aprecierii Domnului, pe care alții nu îl pot avea în timpul prezent.

Regele David a fost folosit în scopul, ca să exprime cugetările, însă Isus, pe care David l-a preumbrat în deosebi, cu o apreciere deplină a puterii să facă experiențele și așa s'a și întâmplat. Afară de Isus numai membrele rămășiței pot să se bucure de bucuria exprimată de psalmist, deoarece ca aleși lui Dumnezeu sunt reprezentanții lui de pe pământ, cari vorbesc pentru rege; pentru ei a sosit timpul lui Dumnezeu, de a intra în bucuria Domnului, și sub conducerea lui Isus Cristos a regelui uns al lui Dumnezeu, să apuce pe cale.

Acei consacrați, cari cred și afirmă, că purtarea potrivită în timpul prezent este o viață simplă de credință și multă rugăciune și meditare, și că în acest mod își pot desvolta o stare de bună simțire, pentru a fi apți pentru cer, prin aceasta arată că ei sunt încă verzi (necopti) cu totul. Ei se înșală pe sine însuși, dacă cred, că o astfel de purtare înseamnă desvoltare spirituală. Credință, iubire față de dreptate și rugăciune, fără discuție toate aceste lucruri sunt de lipsă, și niciun creștin nu poate să stea fără ele; este foarte potrivit de a ne sili să fim curați în cugete, fapte și purtare, și că omul este pătruns de dorința să servească pe Dumnezeu și de a-i fi pe plac. Inșă lucrurile acestea în sine nu sunt indestulitoare. A folosi timpul pentru străduințe de a-și câștiga o dispoziție sulteaască desăvârșită și de a trezi o dorință de a cunoaște și face voia lui Dumnezeu, este o neglijare a ocaziunilor. Unul ca acesta este ca un serv, care în așa măsură grijește, ca să facă voia stăpânului său, încât timpul său îl folosește, de a examina

inima sa proprie, și să decidă, dacă are o adevărată dorință de a servi sau nu. El se pune jos și așteaptă ca să i se așeze în poală o ocazie de serviciu, și dacă vine, atunci declară cu o mare blândețe prefăcută: Oare într'adevăr sunt eu capabil ca să fac aceasta? Probabil, că ar fi mai bine dacă un altul ar prelua această. Înainte de a se pune în mișcare, așteaptă un oareșcare semn, care i-ar da în știre dorința Domnului, că oare trebuie să lucrez, în loc să cercetez cuvântul lui Dumnezeu și prin aceasta să stabilească voia Celui prea înalt. El așteaptă ordine, în loc să căute cu sârguință în cuvântul lui Dumnezeu, ca să înțeleagă, ca ce fel de lucru a prevăzut Dumnezeu cu multă vreme mai înainte pentru poporul său care trăiește în zilele din urmă. Unul ca acesta este un serv netrebnic, care prin înșelăciune de sine face să creadă, că totul ce cere Domnul ar fi o dorință serioasă de a se curăți, și ceva simțenie pe din afară. Starea desăvârșită a urmașului lui Cristos nu se câștigă prin cultivarea continuă a principiilor de bază, ci prin aceea, că un om își ia asupra sa răspunderea, și face aceea, ce trebuie să facă. — Evrei 5:12-14; 6:1-3.

Aceia cari cred, că niște porniri curate cu meditații și rugăciuni, sunt dovezi de stare desăvârșită ca urmași ai lui Isus Cristos, dovedesc prin aceasta că sunt sedusi de adversar, și sunt adormiți în somn. Timpul a sosit, când toți cei recunoscuți de aprobați din partea Domnului trebuie să fie de un cuget, de a face voia lui Dumnezeu, precum a descoperit în cuvântul său. Astfel de maturitate nu putea să obvină mai repede, decât numai după venirea Domnului la templul lui Iehova și după adunarea credincioșilor la el însuși. Mai înainte adevărul descoperit nu a fost indestulitor, de a aduce pe adunarea lui Dumnezeu într'o unitate desăvârșită a cugetelor și faptelor. Acuma a sosit timpul de războiu, și Dumnezeu adună laolaltă oștile sale sub Cristos la lupta cea din urmă. Este deci timpul să fim treji și hotărâți.

Rămășiței s'a acordat o parte de rezolvat în lupta aceasta mare, și partea aceasta constă în aceea, de a vesti preamărirea lui Iehova în timp ce armatele înaintează la luptă. Toți cei ce fac parte din rămășiță trebuie să stea laolaltă umăr la umăr și să se pună pentru frații lor și împreună cu ei să se lupte. (Neemia 4:14; 2 Timotei 2:3,4) Acuma nu mai este timp pentru discuții și murmur, în armata Domnului se cere o înțelegere și armonie deplină; și toți cari primesc aprobarea lui Dumnezeu, trebuie și vor sta tare laolaltă umăr la umăr, în timp ce își fac datorința deplină și se dovedesc ca luptători credincioși ai Domnului. Aceia ce fac acești luptători credincioși, cu mare groază umple inima dușmanului și încurajează totodată pe toți aceia, cari stau în rândurile credincioșilor Domnului. (Filipeni 1:27,28) Aceștia nu au frică, deoarece numai cei egoiști sunt fricoși. Cine este cu totul devotat lui Dumnezeu, nu se teme de nici o creatură, ci ca un bărbat adevărat își face datorința cu sinceritate. Această stare a poporului lui Dumnezeu este ilustrată în profeția

lui Isaia prin clasa credincioșilor, cari printr'un cărbune aprins luat de pe altar au fost curățiți, și după aceea aud vocea Domnului: „Cine va merge pentru noi?“, și aceștia imediat răspund: „iată-mă trimite-mă.“

„S'a întâmplat după venirea Domnului la templul său, dar mai cu seamă pela 1922, că poporul lui Dumnezeu a început să se trezească și de a îmbrăca hainele frumoase de luptă, pe cari Domnul le-a prevăzut pentru dânși. Atunci a putut să recunoască rămășița, că conlucrează cu Isus Cristos în lucrul, care trebuia făcut spre preamărirea lui Iehova. Adevărul timpului prezent cum a fost descoperit în templu rămășiței credincioase, o face să cunoască, că i s'a incredințat mărturia lui Isus Cristos, și Iehova îi poruncește să vorbească în numele lui Isus Cristos, a regelui uns al lui Iehova, pe care l-a așezat pe tronul său. Fiecare din templu vorbește despre măreția lui Dumnezeu. (Psalm 29:9) Astfel rămășița este poporul, care vestește lauda lui Iehova, și această rămășiță a fost preumbrită prin regele David și este vorbitorul sau cântărețul cântării raportate prin psalmul 145. Membrele rămășiței laudă și preamăresc pe regele vecinic și continuă să înalte numele său mare, să-l laude și să-l preamărească.

In templu

„Rămășița, sau clasa servului, care petrece acuma în templu trebuie privită ca o unitate și totalitate. Cei din rămășiță recunosc marele privilegiu, de a vesti numele și cuvântul lui Iehova, și încă spun, că vestirea aceasta o vor face de serviciul lor zilnic, și anume plin de bucurie. Deoarece rămășița este convinsă, că Dumnezeu a primit pe „servul“ în cel iubit, și că este hotărâtă să fie credincioasă, astfel rămășița sau „servul“ ca o unitate nu se codește de a declara, că dorește să laude întotdeauna pe Iehova: „Te voi lauda Dumnezeule, împăratul meu, și voi binecuvânta numele tău în veci de veci. În fiecare zi te voi binecuvânta, și voi lauda numele tău în veci de veci. Mare este Domnul și foarte vrednic de laudă, și măreția lui este nepătrunsă.“ — 145:13.

„Alte texte scripturale sprijinesc concluzia, că bărbați probați credincioși ai timpului trecut, pe cari Domnul îi va face domnitori și guvernatori peste pământ, se vor întoarce înainte de ce rămășița va fi dusă de pe pământ. Creațiunea nouă este un neam al Domnului Dumnezeu, și guvernatori sunt un alt neam. Pentru aceasta spune psalmistul: „Fiecare neam de om să laude lucrările tale, și să vestească isprăvile tale cele mari.“ — 145:4.

„Nu poate să fie nici cea mai mică indoială asupra faptului, că acești guvernatori, imediat ce vor fi readuși pe pământ vor lauda numele lui Iehova și vor apuca cântecul început de rămășiță și îl vor continua în veci de veci. Dacă credem cuvântul lui Dumnezeu, atunci s'o și dovedim aceasta prin purtarea noastră. Rămășița va face aceasta și o și face, și Scriptura pare să facă clar, că va exista o legătură directă între rămășiță și guvernatori credincioși de pe pământ.

„Rămășița ca o corporațiune singură vorbește în numele Regelui, spunând lui Iehova: „Voi spune strălucirea slăvită a măreției tale, și voi cânta minunile tale. Oameni vor vorbi de puterea ta cea înfricoșată, și eu voi povesti măreția ta. Să se trâmbițeze aducerea aminte de nemărginita ta bunătate, și să se laude dreptatea ta!“ — 145:5-7.

„Aceasta este voia exprimată clar a lui Dumnezeu cu privire la rămășiță. Nimenea nu poate să aparțină rămășiței, care neglijează sau să codește, de a se folosi de ocazia pentru a lauda și cinsti pe Dumnezeu. Timpul pentru laudă a sosit; acuma a început și nu se va sfârși niciodată. Rămășița chiar acest lucru îl face pe pământ, în timp ce vestește oamenilor despre pompa și măreția măiestrii lui Iehova, despre lucrurile sale minunate, despre faptele sale înfricoșătoare, împotriva dușmanului, și despre măreția sa nepătrunsă. Iehova a prevăzut uneltele pentru rămășiță, de a duce la îndeplinire lucrul acesta după venirea Domnului la templul lui Iehova; au fost îngrijite radio, mașinile de tipar și mașinile de legat cărți, ca să se facă lucrul, pe care rămășița trebuie să-l facă în timpul prezent. Neținând seama de uneltele, pe cari Dumnezeu le-a făcut proprietatea Societății, nu există pe pământ o altă organizație provăzută în așa fel, ca să facă lucrul acesta în numele lui Iehova și spre preamărirea lui, și nimeni altul nu face lucrul acesta. Aceasta nu este laudă omească, ci este vestirea adevărului în numele și spre preamărirea lui Iehova și a regelui său.

„„Servul“ știe, că vestea adevărului va fi ascultată și va avea rezultat, pentru că oameni vor auzi acuma și imediat după aceea vor da atenție. La popor, care aude despre bunătatea lui Iehova, se naște dorința de a-l cunoaște. Profetul spune: „Insulele vor da ascultare învățăturilor sale.“ (Isaia 42:4) Evident, că aici se amintesc „prizonieri“, și acești prizonieri aud, cum vestea despre bunătatea lui Dumnezeu se vestește de către serv; aceasta se întâmplă chiar în timpul acesta, și prizonieri au dorință, ca să se alătore Domnului și a cunoaște mai bine voia sa. Acest psalm nu ar putea să aibă însemnătatea, că un număr al celorlora, cari iubesc pe Dumnezeu, ca persoane singuratiche vor da o astfel de mărturie, ba psalmul vrea să facă de înțeles că aceasta este o mărturie pusă de unul, numit „picioarele aceluia“, a Cristosului, pe cari profetul îi descrie ca „plăcuți pe munți“. Pentru aceasta cuvintele sunt potrivite ca și cum vin numai dela o singură persoană: acesta spune: „Te voi înălța Dumnezeule.“

„Este cu totul cu neputință, ca să fie o despărțire oarecare între aceia, pe cari Domnul îi aprobă. Toți aceia cari se luptă împotriva lucrului de mărturie al rămășiței lui Dumnezeu, se luptă împotriva lui Dumnezeu. Către rămășiță se îndreaptă acum cuvintele: „Pacea să fie între zidurile tale, și liniștea în casele tale domnești! Din pricina fraților și pretenilor mei doresc pacea în sânul tău. Din pricina casei Domnului Dumnezeului nostru, caut fericirea ta.“ — Psalm 122:7-9.

¹³ Neunire și vorbării, discuții și sfadă între poporul Domnului sunt cu totul nepotrivite, și este sigur, că îngerul Domnului repede va scoate pe aceia, cari cauzează neliniște. (Matei 13:41) Armata Domnului trebuie să înainteze ca o unitate în rânduri închise, fără să fie șovăitoare sau să se dea înapoi. Dacă dușmanul caută să pricinuiască desbinări și discuții în adunare, atunci fiecare care iubește pe Dumnezeu să pună la o parte orice egoism, să stabilească motivul adevărat al greutăților și să-l înlăture; și îngrijiți-vă ca pacea să domnească dacă voiți să păstrați ceea ce aveți. Cântecul unei adunări nu poate să sune armonios, dacă nu grijesc toți tactul.

¹⁴ Porunca clară, pătrunzătoare, pe care Domnul o dă în zilele de azi „servului” său, sună: „Ridicați un steag peste popoare” (Isaia 62:10) Acest steag trebuie ridicat sus, în vreme ce se vestește oamenilor adevărul despre Dumnezeu. Reprezentanți bisericești ai Diavolului au mințit popoului și multă ocară au aruncat pe numele lui Dumnezeu, și pe oameni i-au îndemnat să blasteme pe Dumnezeu. Acești profeți neslinți și falși, cari afirmă că reprezintă pe Dumnezeu, dela început au tot zis, că mizeria, foamea, strămtorările și toate necazurile, cari vin asupra oamenilor sunt trimise dela Dumnezeu, deoarece ei își neglijează datorințele față de biserici; și că soarta lor viitoare va fi mult mai rea, decât pedepsele, cari vin acum asupra lor. Aceasta este o defăimare mizerabilă a numelui lui Iehova. Pentru combaterea acestei ocări cântă rămășița — „servul” cu voce tare, în timp ce strigă oamenilor: „Domnul este milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și plin de bunătate. Domnul este bun față de toți, și îndurările lui se întind peste toate lucrările lui.” — Pșalm 145:8, 9.

¹⁵ Adevărul este ca vinul, bun, îmbucură inima; el va face pe oameni capabili, ca să recunoască, ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru dânși, și atunci se vor bucura. „Servul” lui Dumnezeu are acum privilegiul, ca să explice popoarelor motivul răului și al nelegiuirii de pe pământ; anume că lucrurile aceste sunt a se atribui purtării răzvrăitoare a lui Satan; și că Iehova în curând va nimici pe Satan și pe organizația sa, și numele său îl va curăți de toate ocările murdare; și că oameni vor cunoaște și prețui bunătatea lui Dumnezeu față de fiii oamenilor. Iehova a fost îndelung răbdător, de a lăsa frâu mâniei sale față de cei fărădelege, însă acum timpul stabilit pentru aceasta va fi sosit, Domnul foarte pe scurt va isprăvi treaba, și îi va stârpi.

¹⁶ Ziua eliberării a sosit, și toți aceia cari cred aceasta trebuie să înceapă la cântare. Oamenilor trebuie dusă vestea despre bunătatea și iubirea lui Dumnezeu, ca cei cu cugetare bună să fie mângăiați și să cunoască, că tuturor acelor, cari ascultă de Dumnezeu li se dă ocazia ca să primească viață și binecuvântări. Rămășița „servul” trebuie să ia conducerea în opera aceasta de vestire a laudei lui Iehova, și aceasta se și întâmplă. „Ră-

mășița” este pe front, și trebuie să conducă pe oameni în împărăție.

¹⁷ „Rămășița” nu mai are scuză pentru neștiința voinței lui Dumnezeu, cu privire la ea însăși. Pentru aceasta nu se roagă și nu caută să cunoască voia lui Dumnezeu, deoarece cunoaște voința sa. Dumnezeu a întipărit acest adevăr deosebit de aspru în serv, prin faptul că pune în gura servului chiar acele cuvinte, cari exprimă voința lui Dumnezeu. „Servul” este făptura mânilor sale, și pentru aceasta cântă acum servul: „Toate lucrările tale te vor lăuda Doamne! Și credincioși tăi te vor binecuvânta. Vor spune slava împărăției tale și vor vesti puterea ta, ca să faci cunoscut fiilor oamenilor puterea ta, și strălucirea plină de slavă a împărăției tale. Impărăția ta este o împărăție vecinică și stăpânirea ta rămâne în picioare în toate veacurile.” — 145:10-13.

¹⁸ „Servul” vorbește despre slava împărăției lui Dumnezeu și vorbește despre puterea sa neamăsurată. Pentru ce se întâmplă aceasta? Pentru a arăta omenirii faptele minunate ale lui Dumnezeu și strălucirea plină de slavă a împărăției sale! În acest mod ridică „servul” steagul pentru popoare, ca să cunoască calea, care conduce la eliberare și viață.

¹⁹ Sub sistemele nelegiuite de domnie ale lui Satan, domnitori tuturor națiunilor au apăsător pe popor, și multe națiuni și împărății s-au întemeiat, numai ca iarăși să fie uitate. Națiunile de pe pământ au făcut o unire laolaltă, voind să-și mențină puterea și conducerea și de a înfrica pe oameni prin avioane și alte unelte de nimicire, și să-i facă să creadă, că puterea lui Satan este nemărginită, și că organizația sa nu se poate vătămă; acum însă „rămășița” trebuie să ducă oamenilor vestea, că în curând întreagă organizația lui Satan se va prăbuși. Trebuie să spună oamenilor, că împărăția lui Dumnezeu va fi o împărăție vecinică, și va dăinui din veci în veci. Aceasta este o veste îmbucurătoare pe seama „servului”, și vestea aceasta îmbucurătoare trebuie să fie dată mai departe la aceia, cari sunt pe pământ. Potopul adevărului a început să se ridice, și nimica nu poate să-l împiedece.

²⁰ „Rămășița” constă din creaturi pământene, dintre cari fiecare are un organism nedesăvârșit. Niciunul dintre ei nu are ceva fapte desăvârșite. Fiecare din ei face greșeli și schiopătează, și uni ca aceștia adeseori sunt aplecați ca să se lase descurajați. Este privilegiul sfinților, cari formează rămășița, ca să se mângăie uni pe alții, și să amintească uni altora, că Iehova sprijinește pe toți cei slabi, și pe toți cei aplecați îi ridică sus. — 145:14.

²¹ Iehova prinde pe rămășița sa de mână, și nu o lasă să cadă cu desăvârșire. Toate aceste promisiuni prețioase, au fost scrise — spune apostolul inspirat — pe vremea aceea, ca să servească de mângăere popoului lui Dumnezeu în zilele din prezent. Fiind ei improspătați, întăriți și mângăiați de Domnul, așa toate membrele clasei servului își ridică vocea cu inima plină și cântă împreună: „Ochi tuturor nădăjduesc în tine și tu le dai hrană

la vreme. Îți deschizi mâna și saturești după dorință tot ce are viață. Domnul este drept în toate căile lui și milostiv în toate faptele lui." — 145:15-17.

²⁷ „Rămășița” își arată mulțumirea și recunoaște că cu bogăție s'au găsit îngrijiri din partea lui Dumnezeu pentru mângăierea, sprijinirea și încurajarea ei. Pe mai departe este privilegiul „servului”, ca să povestească lucrurile acestea bune tuturor oamenilor, cari au dorința, să o asculte, și să le spună apoi, că Dumnezeu va arăta bunătatea sa față de aceia, cari se tem de el și îl servesc. Pentru aceasta o parte a soliei lor către cei ce aud, este aceasta: „El împlinește dorința celor ce se tem de el, le aude strigătul și-i scapă.” — 145:19.

²⁸ După ce „servul” își face datorința sa de a pune mărturie, obține o apreciere adâncă a răspunderii sale proprii. Domnul a pus în mâna „servului” său datorința, ca să facă cunoscut oamenilor în zilele acestea adevărurile acestea, și „servul” nu are drept să se sustragă de sub această răspundere.

Despărțire

²⁹ Ziua judecării este aici, și judecata este în curs și continuă, toți aceia cari au intrat în legământ cu Iehova de a-i face voia, vor fi acum judecați. Rezultatul acesteia este aceea, că are loc o despărțire (separare) a celor ce sunt în legământ în două clase deosebite. Isus cu diferite ocazii a profetizat despre o despărțire, și a declarat, că la timpul stabilit va trimite pe îngeri săi, de a executa lucrul acesta de separare. Între diferitele învățături puternice, pe cari Isus le-a învățat este și aceea a viței și a mlădițelor, care pentru timpul prezent este foarte instructivă. Din cele enumerate în darea de seamă anulă pe 1930 se arată, că un număr oareșcare a ieșit afară din rând și dintre membri, și alți noi au intrat în locul lor. Un anumit număr a abzis de abonamentul revistei, și alți abonați noi au intrat în locul lor. Rezultatul din aceasta este acela, că cei ce într'adevăr lucrează nu sunt mai puțini la număr, dar în putere sunt mult mai mari. Aceasta este dovada, că judecata este în curs, și că brațul Domnului nu s'a făcut mai scurt, ca să nu poată duce la îndeplinire lucrul său.

Curățit și tăiat

³⁰ Isus se descrie ca fiind vița adevărată, și aceia, cari sunt în el, ca mlădițele viței, până când Iehova este marele vier. Atunci spune: „Pe orice mlădință, care este în mine și n'aduce roadă, el o taie; și pe orice mlădiță care aduce roadă, o curățește ca să aducă mai multă roadă.” (Ioan 15:2) Evident, că cuvintele sale arată două feluri de mlădițe: una va fi înlăturată cu totul, deoarece nu face niciun rod, iar cealaltă va fi curățită, ca să aducă mai mult rod.

³¹ În psalmul al optzecelea națiunea iudee este descrisă ca o viță de vic, care a fost scoasă din Egipt și plantată de Domnul și care s'a dezvoltat într'o viță grasă, care și-a extins ramurile sale peste țară și până la mare. Aceste ramuri se numesc și „lăstari”. (Psalm 80:11) Isus spune, că

mlădița care poartă rod va fi curățită, ca să poată aduce și mai mult rod. Această procedură de curățire ar putea cu anevoie să însemne, că unor persoane singuratice li se vor lua lucruri, ca bogăție, stare de onoare în lume ori membri iubiti de familie, cum a fost înțeles în general până acum. Trebuie să aibă o însemnătate mai adâncă. Dacă noi pertractăm parabola la lumina adevărului din prezent, se pare să fie clar, că cuvintele Maestrului se aplică mai cu seamă dela venirea lui la templu și încă și pe mai departe găsesc aplicare.

³² Afară de aceasta a zis Isus: „Acum voi sunteți curăți din pricina cuvântului pe care vi l-am spus.” (Ioan 15:3) Cuvintele grecești în verseturile doi și trei vin dela aceeași rădăcină și înseamnă în înțeles propriu: a curăți ca printr'o tăiere. Venirea Domnului la templul său stabilește timpul pentru curățirea organizației sale de pe pământ, și aceasta o face prin faptul, că întinde adevărul său urmașilor săi. Acest adevăr aduce cu sine, că uni se întorc înapoi, iar alți vor fi cu totul tăiați. Curățirea amintită de Maestru, se pare în mod clar să se aplice la curățirea organizației sale, care aduce cu sine, că roadele împărăției sunt aduse în mod și mai bogat în armonie cu voința marelui vier.

³³ Această concluzie pare să găsească sprijin și în alte cuvinte ale lui Isus exprimate cu altă ocazie. La începutul serviciului său a fost urmat de noroadele poporului. Când însă le-a explicat unele adevăruri clare cu privire la scopul lui Dumnezeu cu privire la mântuire, la împărăție și relația sa cu ea, atunci mulți s'au întors înapoi dintre aceia, cari-l urmau, și nu-l mai urmară. „Mulți din ucenicii lui, după ce au auzit aceste cuvinte, au zis: Vorbirea aceasta este prea de tot: cine poate s'o asculte? Din clipa aceea, mulți din ucenicii lui s'au întors înapoi, și nu mai umblau cu el. Atunci Isus a zis celor doisprezece: Voi nu vreți să vă duceți?” — Ioan 6:60, 66, 67.

³⁴ Cuvintele exprimate de Domnul în acest mod au cauzat o curățire sau de altfel o înlăturare a acelor, cari erau în grupa ori organizația lui, și aceasta se poate privi ca o împlinire mărginită a aceleia ce acum se împlinește în mod desăvârșit. Cuvintele adevărului rostite de Isus au tăiat jos pe urmași netrebniți, numiți lăstari sau odrasle. Lucrul curățirii se pare să contea din aceea, că uni ca aceștia vor fi înlăturați, cari sunt numai lăstari și urmași netrebniți, și nu aduc nici un rod, cu toată că nu combat pe Domnul.

³⁵ Acolo, unde vorbește despre tăierea acelor, cari nu aduc rod, Isus negreșit se referă la aceia, cari odinicară au adus rod, ori au avut ocazia s'o facă. Iuda trebuia să închipuie pe clasa aceasta, care cu toată că începe să urmeze pe Isus Cristos, și să aducă ceva rod, însă după aceea încetează de a mai aduce roadele împărăției. Lăstari sau odraslele nu aduc rod niciodată, însă mlădițele, cari lucrează bine, trebuie să aducă ceva rod. Lăstari vor fi tăiați, iar mlădițele nefolositoare vor fi nimicite pe de-a întregul: „Dacă nu rămâne

cineva în mine, este aruncat afară, ca mlădița neroditoare, și se usucă; apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc și ard.” — Ioan 15 : 6.

¹⁶ Ce observăm dacă facem o privire înapoi la cei cincizeci de ani trecuți? În timpul acela mulți au auzit evanghelia împărăției cu privire la aceea, că nu este chinul iadului, și toți au ocazie, să fie mântuiți, și ei au găsit plăcere în ea. Ei au găsit bucurie în aceea ca să ia parte la adunări, și a asculta pe vorbitori, cari aduceau roade. Ei au cercetat congresele și au găsit o mare plăcere să aibă atingere cu alți; însă nu a fost de față nici o iubire adevărată a adevărului, deoarece ei au urmărit niște scopuri egoiste. Ei nu-și dădeau silința să aducă roadele împărăției. Despre Iudei stă scris: „Izrael este o vie buiacă, care făcea multe fructe [trad. engl.: care a adus fruct pentru sine însuși]”. (Osea 10 : 1) După venirea Domnului la templu și după descoperirea adevărilor mai puternice pentru casa credinței, mulți s’au retras și nu au mai umblat cu poporul lui Dumnezeu. Ei au fost simpli curății.

¹⁷ Judecata templului a descoperit însă și o altă clasă, membrele căreia au încheiat un legământ, de a face voința lui Dumnezeu, și au purtat ceva fruct prin faptul c’au predicat cuvântul; ei însă s’au poticnit în Domnul și în organizația sa, și au fost scoși afară de ingerul Domnului, și în acest mod tăiați ca mlădițe și n’au mai fost priviți ca mlădițe în viță. Lucrul de curățire merge înainte, în timp ce lăstarele sunt curățite și mlădițele nefolositoare aruncate afară, până când organizația Domnului, prin cuvintele pe care le-a rostit este curățită; și atunci rămâne numai rămășița, care primește pe de-a întregul cuvântul lui Dumnezeu, cu bucurie ascultă de poruncile sale și cu bucurie transmite mărturia lui Isus Cristos, care într’adevar este aducerea roadelor împărăției lui Dumnezeu. Deci curățirea nu se referă la desvoltarea de caracter a singuraticelor persoane, ci la înlăturarea unor lucruri moarte, netrebnice din organizația lui Dumnezeu, ca lucrurile cari rămân, anume rămășița, să aducă Domnului daruri în dreptate. (Maleahi 3 : 3) Acești din urmă ascultând de poruncile lui Dumnezeu, aduc roadele împărăției, deoarece sunt în templu și laudă pe Dumnezeu și fac cunoscut lucrurile sale minunate.

¹⁸ Această concluzie este în deplină armonie cu faptele cunoscute. Organizația Domnului de pe pământ este numită Societate, deoarece organizația aceasta cuprinde pe poporul, care cu sârguință și zel aduce roadele împărăției, pe cari Domnul dela toți aceia le cere, pe care-i aprobă. Lăstarele niciodată nu au înțeles de fapt adevărul, până când mlădițele cari erau în adevăr, s’au poticnit și au devenit nelegiuți, au fost scoși afară, și uni ca aceștia cari sunt astfel scoși afară și se fac adversari ai organizației lui Dumnezeu, și ei înșiși se înalță, au format o clasă, care a fost preumbrată de Iuda și în alt loc al Scripturii este amintită ca „omul fărădelegi”, „fiul pierzării”.

¹⁹ Acum mergem mai departe cu explicarea psalmului 145. Cei curății de Domnul, cari sunt

drepti, deoarece sunt în Cristos și sub mantia dreptății și în templu, cu bucurie sunt activi în aceea, ca să laude și să preamărească pe Iehova Dumnezeu. Uni ca aceștia cu bucurie poartă roadele împărăției. Domnul Iehova ține seamă numai de un singur motiv de pornire la lucrul acesta. S’ar putea cu sârguință consacra cineva operei de a merge din casă în casă cu cărți cari conțin vestea împărăției, și totuși să nu fie plăcut Domnului. Dacă motivul de pornire nu ar fi drept, și nu ar fi îndemnat la aceasta de o predare neegoistă față de Dumnezeu și lucrul său, atunci nu ar putea primi aprobarea lui Dumnezeu. Trebuie să iubească pe Dumnezeu și pe fiecare care este de partea lui Iehova. Aceia cari iubesc pe Dumnezeu, sunt aceia, cari sunt mânați și mișcați cu totul de iubire neegoistă. Uni ca aceștia nu privesc la aprobarea din partea oamenilor, ci se ocupă cu zelozie de aceea, ca să aducă la iveală roadele împărăției, în timp ce nutresc dorința neegoistă, de a vedea curățit cuvântul și numele lui Iehova, și știind și aceea, că dupăce lucrul acesta va fi implinit, oameni în general vor avea ocazie, de a cunoaște pe Dumnezeu și de a l se supune. Rămășița organizației lui Dumnezeu, care este ocupată în lucrul acesta și îndeplinește aceasta, provoacă asupra sa focul dușmanului, deoarece Satan și reprezentanții săi fac conspirație, să nimicească pe „servul” lui Dumnezeu. Însă spre mângăierea și liniștirea „servului” său, Domnul cu precauțiune lasă să vestească cecece de multă vreme a fost scris în cuvântul său: „Domnul păzește pe toți cei ce-l iubesc, și nimicește pe cei răi.” - 145 : 20.

²⁰ Acest verset este și textul anului, și este un text potrivit. Toți cari fac parte din rămășița, iubesc pe Dumnezeu, deoarece dacă ar înceta de a-l mai iubi, nu mai fac parte din rămășiță. Toți cei ce iubesc pe Dumnezeu, și cari stăruiesc în aceea, ca să dovedească aceasta prin devotament neegoist față de el, pot să fie siguri, că vor fi păziți.

²¹ Cu curaj innoit, cu mai mare credință și speranță sporită în urma promisiunilor prețioase, și cu zel și putere își ridică rămășița voacea, la cântec și cântă cu statornicie: „Gura mea să vestească lauda Domnului, și orice făptură să binecuvinteze numele lui cel sfânt, în veci de veci!” — 145 : 21.

²² Rămășița sa „servul” va cânta cântarea aceasta veselă, atât timp până când este pe pământ, și dacă este credincios până la sfârșit, va continua să cânte totdeauna. În timp ce cântă măreția lui Iehova, invită toată carnea, că laude și să preamărească numele sfânt al Celui prea Înalt.

Intrebări pentru studiul berean

- § 1. Dela cine și când va primi Iehova lauda ce l se cuvine? Aplică Ioan 17 : 3.
- § 2, 3. Când, de cine și în ce scop au fost scriși psalmii? Ce este de însemnat în psalmul 145?

- § 4—6. Ce este de însemnat la împrejurarea, că David a fost folosit de Iehova, ca să scrie psalmi aceia, cari au fost compuși de dânsul; indeosebi psalmul 145?
- § 7. S. Arată că uni consacrați au o părere falsă despre calea dreaptă pe care trebuie să umble acum servul lui Dumnezeu. Arată motivul, pentru ce sunt ei de părerea aceasta.
- § 9. Descrie punctul de vedere, pe care trebuie să-l aibă fiecare, care dorește să fie aprobat de Iehova.
- § 10. Explică unitatea în cugetare și în fapte, de care se bucură acum rămășița.
- § 11—14. Cine vorbește cuvintele verseturilor dela 1 la șapte? Cine sunt neamurile la cari se referă versetul 4? Arată cum aceste versete în mod clar descriu purtarea și miezul laudei și a cântării aceloră, cari sunt aprobați de Iehova.
- § 15. 16. Din partea cui se cântă deja această cântare de laudă? În ce mod se aduce la îndeplinire? Ce dovedește, că vestea adevărului va fi ascultată?
- § 17. 18. Cum explică Psalm 122:7—9 unitatea prezenta a clasei credincioase a servului? Numai cum se poate păzi unitatea aceasta? Ce este rezultatul anumit pentru fiecare, care stăruie pe lângă discuții?
- § 19—21. Cum se aplică verseturile 8 și 9, ca o parte a steagului ce este a se ridica pentru popoare?
- § 22—24. Arată după verseturile 11 până la 13 (indeosebi însă verseturile 11 și 12) și față de faptul, că națiunile sunt împotriva întemeierii împărăției lui Dumnezeu.

că vre-un adevărat consacrat ar putea să neglijeze, să ia parte la lucrul de mărturie ce curge astăzi pe pământ, și totuși să se bucure de aprobarea lui Dumnezeu.

- § 25—28. Cum se împlinesc versetul 14? Cum se exprimă acum verseturile 15 până la 17? Către cine se îndreptă? Asupra cui își găsește aplicare versetul 19? Cum se împlinesc? Cum influențează înțelegerea și aprecierea din aceasta pe rămășiță?
- § 29. Prin ce se dovedește a) că a sosit timpul judecării? b) că puterea Domnului pentru a face lucrul său, nu se va influența de necredințioșia unora, cari au încheiat legământ cu el pentru facerea voiei sale?
- § 30. 31. Ce se ilustrează prin mlădița viței? Cine este vierul? Ce este scopul curățirii?
- § 32—34. Explică și arată, cum se face curățirea.
- § 35—38. Fă deosebire între două clase, cari nu aduc rod. Cum s'a văzut procedura de curățire în cei cincizeci de ani trecuți în legătură cu adevărul? Ce rezultat a avut aceasta asupra clasei care a adus roadele? Ce s'a întâmplat cu două clase, cari nu au adus rod?
- § 39. 40. Poate cineva să aducă roadele împărăției și totuși să nu fie aprobat de Domnul? Explică cum. Ce scop are versetul 20?
- § 41. 42. Când și cum își găsește aplicarea fiecare parte a versetului 21?

(W. T. din 15 Noemvrie 1931.)

O promisiune dreaptă a vieții

IEHOVA, Dumnezeu vecinicii, care a făcut pământul și toate cele de pe dânsul, a promis prietenului său Avraam, cu mult timp înainte, că îi va da pământul cunoscut azi sub numele de Palestina. Promisiunea aceasta este descrisă de Moise în următoarele cuvinte: „Domnul a zis lui Avraam, după ce s'a despărțit Lot de el: Ridică-ți ochi, și din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o vezi, și-o voi da ție și seminției tale în veac. Îți voi face sămânța ca pulberea pământului de mare; așa că dacă poate cineva număra pulberea pământului și sămânța ta va putea să fie numărată. Scoală-te, străbate țara în lung și în lat; căci ție și-o voi da.” — 1 Moise 13:14, 17.

Pe timpul când Dumnezeu a făcut promisiunea sa către Avraam, acesta n'a avut încă moștenitor. Atunci Dumnezeu a apărut în vedenie lui Avraam — cum amintește Moise — și i-a spus că va primi un moștenitor:

„Și după ce l-a dus afară, i-a zis: Uită-te spre cer, numără stelele, dacă poți să le numeri. Și i-a zis: Așa va fi sămânța ta. Avraam a crezut pe Iehova, și Iehova i-a socotit lucrul acesta ca o stare a omului după voia lui Dumnezeu.” — 1 Moise 15:5, 6.

Prin aceasta este dovedit, că credința lui Avraam a fost plăcută lui Dumnezeu; și din aceasta rezultă, că fiecare iudeu, care dorește să fie plăcut înaintea lui Dumnezeu, trebuie să aibă credință în Dumnezeu. Cine are speranță să fie binecuvântat de Domnul Dumnezeu, trebuie să creadă că cuvântul său este adevărat. La aceasta Dumnezeu a încheiat un legământ cu Avraam, ca să-i

deie încă o bază bună pentru credința sa. Stă scris: „Iehova i-a mai zis: Eu sunt Iehova, care te-am scos din Ur, din Caldea, ca să-ți dau în stăpânire țara aceasta. Avraam a răspuns: Doamne, Dumnezeule, prin ce voi cunoaște că o voi stăpâni? Și Iehova i-a zis: Ia o juncană de trei ani, o capră de trei ani, un berbec de trei ani, o turturea și un pui de porumbel. Avraam a luat toate dobitoacele acestea, le-a despicat în două, și a pus fiecare bucată una în fața alteia; dar paserile nu le-a despicat. Paserile răpitoare s'au năpustit peste stărvuri, dar Avraam le-a izgonit. La apusul soarelui, un somn adânc a căzut peste Avraam; și iată că l-a apucat o groază și un mare întunec. Și Domnul a zis lui Avraam: să știi hotărît că sămânța ta va fi străină într'o țară, care nu va fi a ei; acolo va fi robită, și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani. Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca, eu; și pe urmă va ieși de acolo cu mare bogăție. Tu vei merge în pace la părinți tăi; vei fi îngropat după o bătrânețe fericită. În al patrulea neam ea se va întoarce aici: căci nelegiuirea Amoriților nu și-a atins încă vârful. După ce a asfințit soarele, s'a făcut un întunec adânc; și iată, că a ieșit un fum ca dintr'un cuptor, și niște flăcări au trecut printre dobitoacele despicate. În ziua aceea, Iehova a făcut un legământ cu Avraam și i-a zis: Seminției tale dau țara aceasta, dela râul Egiptului până la râul cel mare Eufurat.” — 1 Moise 15:7-18.

Evenimente de mai târziu ne arată, că Iehova aici a prezis, că urmași lui Avraam vor pretrece multă vreme în Egipt și acolo vor fi apăsați, după aceea vor eși din țara Egiptului cu bogății mari, și se vor întoarce în Canaan.

Exact așa s'a și întâmplat. Avraam a trebuit să înțeleagă din această prevestire a lui Dumnezeu, că el trebuie să moară, și că mai târziu Dumnezeu îl va învia din morți și va împlini promisiunea ce a făcut către dânsul. Aici găsim și o denumire hotărâtă a hotarelor țării, pe care Dumnezeu a promis-o lui Avraam.

Cu cincisprezece ani mai târziu Dumnezeu a schimbat numele lui în Avraam; ceea ce înseamnă: „Părintele națiunilor”. Cu ocazia aceasta a vorbit Domnul, Dumnezeu către el:

„Iată legământul meu pe care-l fac cu tine; vei fi tatăl multor neamuri. Nu te vei mai numi Avram; ci numele tău va fi Avraam; căci te fac tată multor neamuri. Te voi înmulți nespun de mult; voi face din tine neamuri întregi; și din tine vor ieși împărați. Voi pune legământul meu între mine și tine și sămânța ta după tine, din neam în neam; acesta va fi un legământ vecinic, în puterea căruia eu voi fi Dumnezeul tău și a seminției tale după tine. Ție și seminției tale după tine, îți voi da țara în care locuiești acuma ca străin, și anume îți voi da toată țara Canaanului în stăpânire vecinică; și eu voi fi Dumnezeul lor. Dumnezeu a zis lui Avraam: Să păzești legământul meu, pe care să-l păziți între mine și voi, și sămânța ta după tine: tot ce este de parte bărbătească între voi să fie tăiat împrejur.” — 1 Moise 17 : 4-10.

Dupăce Avraam a primit promisiunea aceasta dela Iehova, atunci n'a avut încă copii; cu toate acestea a crezut, că Domnul îi va da un moștenitor. Dupăce Iehova timp de douăzeci și cinci de ani a încercat credința lui Avraam, și Avraam a ajuns la vârsta de o sută de ani, s'a născut Isac. Din timp în timp, Dumnezeu a răsplătit credința lui Avraam.

Din aceasta ar trebui să învețe ceva fiecare iudeu, anume, că credința și credincioșia față de Domnul aduc răsplată și binecuvântare.

Credință înseamnă a avea o cunoștință a cuvântului și scopului lui Dumnezeu, după aceea a avea o încredere statornică în promisiunile sale, și a trăi în conglăsuire cu aceasta. Din aceasta rezultă, că oricine mai întâi trebuie să-și însușească cunoștința cuvântului lui Dumnezeu, înainte de ce ar putea să aibă credință. Pentru aceea este de lipsă pentru toți Iudeii cari locuiesc pe pământ, și cari doresc să fie binecuvântați, să-și însușească o cunoștință a scopurilor lui Dumnezeu, și dupăce au ajuns la cunoștința aceasta, să aibă încredere în ea. Aceasta este credință.

Alți douăzeci și cinci de ani au trecut, și atunci Dumnezeu l-a pus pe Avraam la o probă foarte grea. Natural, că Avraam a iubit pe fiul său Isac foarte mult, și a avut o bună bază să aștepte că binecuvântările promise pentru oameni, vor veni prin Isac. Ca să pună la probă credința lui Avraam, Dumnezeu i-a poruncit, ca să ducă pe fiul său Isac pe muntele Moria, și acolo să-l aducă ca jertfă de ardere. Avraam s'a supus fără ezitare, deoarece a avut credință în Dumnezeu, și a avut deplină încredere față de el. El a călătorit la locul

arătat, a zidit un altar, a legat pe Isac, l-a așezat pe altar, și a ridicat cuțitul, ca să junghie pe singurul său fiu.

Ce mare probă a fost aceasta pentru credința lui Avraam! El a rezistat cu inimă eroică în probă. Dumnezeu însă a răsplătit credința sa imediat, după cum este scris:

« „Atunci ingerul lui Iehova l-a strigat din ceruri, și i-a zis: Avraame! Avraame! Iată-mă, a răspuns el. Ingerul a zis: să nu pui mâna pe băiat, și să nu-i faci nimic; căci știu acum că te temi de Dumnezeu, intrucât n'ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu pentru mine. Avraam a ridicat ochi, și a văzut inapoia lui un berbece, incurcat cu coarnele într'un tufiș; și Avraam s'a dus de a luat berbecele, și l-a adus ca ardere de tot în locul fiului său. Avraam a pus locului aceluia numele: Iehova va purta de grije. De aceea se zice și azi: La muntele unde Iehova va purta de grijă. Ingerul lui Iehova a chemat a doua oară din ceruri pe Avraam, și a zis: Pe mine însumi jur, zice Iehova, intrucât ai făcut lucrul acesta, și n'ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni celățile vrăjmașilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentruca ai ascultat de porunca mea.” — 1 Moise 22 : 11-18.

Aici nu numai atâta a zis Iehova lui Avraam, că ce va face, dar a și întărit promisiunea sa cu un jurământ, că va înmulți sămânța lui Avraam ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării, și că în sămânța aceasta va binecuvânta pe toate neamurile de pe pământ. El a declarat, că va face aceasta din pricina ascultării lui Avraam.

La etatea de 175 de ani Avraam a murit. Dumnezeu i-a promis țara și promisiunea sa a întărit-o cu jurământul său, și cu toate acestea Avraam nu a posedat în viața lui nici măcar o urmă din ea. Înseamnă aceasta aceea, că promisiunile lui Dumnezeu nu sunt drepte? Deloc nu. Timpul pentru primirea moșteniri nu a fost încă sosit pentru Avraam. Promisiunile lui Dumnezeu sunt sigure. Din aceasta trebuie mai de vreme să deducem, că Dumnezeu are de gând, ca în viitor să învie pe Avraam din morți și să-i dea lui și urmașilor săi, cari posed credință ca a lui Avraam, întreaga țară promisă. Timpul acesta a sosit, cum se va dovedi din faptele înșirate mai jos. Fiecare iudeu trebuie să fie încurajat și mângăiat prin aceasta.

Isac a zămislit pe Iacob, pe care printr'o îngrijire dumnezeiască și pe baza dreptului de întâi născut, a fost transpusă promisiunea dată lui Avraam. (1 Moise 25 : 23, 31-33) Iacob a fost părintele celor doisprezece patriarhi, sau a căpeteniilor celor douăsprezece seminții. Domnul, Dumnezeu a reinnoit lui Iacob, promisiunea avramică, după cum citim:

„Și Iehova stătea deasupra ei și zicea: Eu sunt Iehova, Dumnezeul tatălui tău Avraam, și Dumnezeul lui Isac. Pământul pe care ești culcat și-l voi

da fie și seminției tale. Sămânța ta va fi ca pulbera pământului; te vei întinde la apus și la răsărit, la miazănoapte și la miazăzi; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine și în sămânța ta. Iată eu sunt cu tine; te voi păzi pretulindeni pe unde vei merge, și te voi aduce înapoi în țara aceasta; căci nu te voi părăsi, până nu voi împlini ce-ți spun." — 1 Moise 28 : 13-15.

Iosif, fiul iubit al lui Iacob a fost vândut în Egipt și acolo a devenit un domnitor puternic. Mai târziu Iacob și fiii lui s'au mutat în Egipt și s'au așezat acolo. Iacob era aproape de moarte, și data morții sale stabilește începutul națiunii Izrael, deoarece acum numele lui Iacob era Izrael, cum a hotărât Domnul. Înainte de moartea sa, la conducerea Domnului, Iacob a chemat la sine pe fiii săi, ca să le profetească, și cu ocazia aceasta promisiunea avraamică a luat o oareșcare formă, mai hotărâtă. Aici Dumnezeu și-a făcut cunoscut scopul, că binecuvântarea va veni îndeosebi prin seminția lui Iuda, ceea ce arată, că cuvintele „Mântuirea vine din Iudei” sunt adevărate. Aceasta înseamnă că aceia, cari au credință deplină în promisiunile lui Dumnezeu, vor fi binecuvântați și vor fi făcuți unelte pentru binecuvântarea altora. Atunci a zis Domnul cu privire la Iuda: „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Șilo, și de el vor asculta popoarele.” — 1 Moise 49 : 10.

„Șilo” înseamnă liniștit în înțelesul de sigur, pacinic și înfloritor, ori liniștitor și păciuitoare. Șilo este un nume, care arată la Messia, care este îmbrăcat ca reprezentantul lui Dumnezeu cu putere și autoritate, ca să ducă la îndeplinire scopurile lui Dumnezeu cu privire la oameni.

Profeția dovedește cu totul lămurit, că binecuvântările, cari pe baza promisiunilor vor veni prin sămânța lui Avraam, numai atunci se vor realiza, după ce va fi venit Messia; și arată pe mai departe, că amăsurat promisiuni, Messia este sămânța promisiunii, și se naște din seminția lui Iuda. Însă înainte de ce ar putea să vină binecuvântările promise, Iudeii au trebuit să treacă printr'un șir lung de probe aspre. Însă experiențele acestea în sfârșit vor servi spre binele Iudeilor și a altor popoare de pe pământ, cari țin seamă de ele și trag învățătură din ele.

Este de însemnat, că cu toate probele infocate în decursul secolilor trecuți, Iudeii s'au ținut separați și deosebiți de celelalte popoare. Fiecare iudeu să fie voios și să știe, că promisiunile, pe cari Dumnezeu le-a dat prin profeți săi lui Avraam, Isac, Iacob și poporului Izrael, cu siguranță se vor împlini. Timpul este aproape sosit, când Iudeii vor aprecia faptul, că probele grele, pe cari le-ai suportat în sfârșit vor servi spre binele lor, dar nu numai spre binele lor, ci și spre binele altor popoare, cari se vor dovedi, că au credința lui Avraam. (W. T. din 15 Noembrie 1931.)

Cauza degenerării

LUCIFER, heruvimul sfânt, a fost cea dintâi dintre ființele spirituale, care a păcătuit. Adam era cel dintâi din lumea oamenilor, cel dintâi dintre creaturile pământene ale lui Dumnezeu, care a păcătuit. Prin fapta lui nelegiuită, a intrat păcatul în lume. Sentința de moarte asupra lui Lucifer pentru călcarea legii lui Dumnezeu, oare a fost suspendată? Judecata lui Dumnezeu este aceea, că trebuie să moară și să fie mort pentru vecie. Profeția lui Ezechiel în cap. 28 : 15-18 explică aceasta; acolo zice: „Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua în care ai fost făcut, până în ziua când s'a găsit nelegiuirea în tine. Prin mărimea negoțului tău te-ai umplut de silnicie, și ai păcătuit; de aceea te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu, și te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare. Ți s'a îngâmfat inima din pricina frumșetii tale, și ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta. De aceea te arunc la pământ, te dau privescimp împăraților. Prin mulțimea nelegiuirilor tale, prin nedreptatea negoțului tău, și ai spurcat locașurile sfinte; de aceea scot din mijlocul tău un foc, care te mistue, și te prefac în cenușă pe pământ înaintea tuturor celor ce te privesc.” Cu privire la acela, pe care Dumnezeu îl va folosi, ca să execute pedeapsa de moarte asupra necredinciosului Lucifer, stă scris în Evrei 2 versetul 14: „Astfel dar, deoarece copiii

[lui Dumnezeu de pe pământ] sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și el însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru că prin moarte să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe Diavolul.” Pedeapsa pentru călcarea de lege a lui Lucifer, va fi executată la timpul stabilit de Dumnezeu. Dumnezeu are timpuri stabilite pentru toate câte le face.

Numele Lucifer înseamnă purtător de lumină, stea strălucitoare sau steaua aurorei. După păcatul său a fost cunoscut sub numirile Balaur, Satan, Șarpe și Diavol. (Apocalips 20 : 1-3) Dacă Iehova dă un nume unei creaturi, acel nume are o însemnătate adâncă. Balaur înseamnă înghițitor; Satan înseamnă adversar sau contrar; Șarpe înseamnă înșelător; și Diavol înseamnă defăimător. Aceste numiri fac cunoscut calea nelegiuită și pe deplin rătăcită pe care a urmat-o Diavolul dela nelegiuirea sa din Eden. De atunci și până astăzi a fost adversarul și dușmanul lui Dumnezeu, și tot așa a fost dușmanul și adversarul tuturor acelor, cari au căutat să asculte de legile lui Dumnezeu. Astfel oricine, care a fost atacat de Satan, în măsura aceea a fost pus pe probă. Din cuvântul lui Dumnezeu reesă, clar, că scopul lui Dumnezeu este acela, ca să deie ocazie fiecărei creaturi a sa, ca să aleagă, ori să urmeze pe Satan, ori dacă dorește să asculte pe Dumnezeu; și aceasta ex-

plică pentru ce s'a amânat atâta vreme executarea sentinței asupra lui Satan.

După 1 Moise 3:15 este o altă parte a judecării rostite asupra lui Adam de Dumnezeu, când a fost găsit vinovat, anume următoarea: „Dușmănie voi pune între tine și între femeie, între sămânța ta și sămânța ei; aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei răni călcâiul.” Această declarație a Scripturii cuprinde o însemnătate dublă. Șarpele, un animal care umbla drept pe vremea aceea a fost osândit, ca să se târască în țărâna pământului pe pânțece, și să fie urit și persecutat de om. Deoarece șarpele a fost folosit de Diavol, a devenit un simbol al înșelăciunii, reprezentând prin aceasta pe Diavol. „Sămânța” șarpelui amintită aici, înseamnă pe astfel de creaturi, cari se fac unelte sau reprezentanți de bună voie ai Diavolului. În Ioan 8:40-44 a zis Isus către aceia, cari au căutat să-l omoare: „Voi aveți de tată pe Diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El dela început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Oricăteori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii.”

„Femeia” din profeția amintită mai sus, este simbolul organizației lui Dumnezeu, numită Sion, care dă naștere sămânței, care a fost promisă în baza legământului încheiat cu patriarhul Avraam. Sămânța aceea este „Christos” unsul lui Dumnezeu, prin care la timpul hotărât de Dumnezeu toate neamurile de pe pământ vor fi binecuvântate. Judecata lui Iehova spune, că după aceasta va fi dușmănie între sămânța „șarpelui” și între „sămânța femeii”. Diavolul, îngeri lui și reprezentanți lui văzuți au atacat pe față și cu putere pe aceia, cari au căutat să servească Domnului și să urmeze pe Isus Cristos în urmele pașilor săi. Lupta a fost și este și acuma în curs între unși Domnului pe de o parte și între Diavol și îngeri lui pe de altă parte. Cuvintele apostolului către Efeseni sună: „Căci noi n'avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunerecului acestui veac, împotriva duhurilor răutăți cari sunt în locurile cerești.” — Efeseni 6:12.

În această parte a judecării se cuprinde și o promisiune, că „sămânța femeii” va biuri și va zdrobi capul șarpelui. Din aceasta rezultă, că sămânța femeii trebuie să fie adusă la existență, și că până la vremea aceea, Dumnezeu va îngădui, ca Satan să meargă înainte în lucrul său nerușinat, și să meargă în el până la culme, și aceasta a și făcut. Dumnezeu însă a promis, că Satan va suferi o înfrângere definitivă și la timpul hotărât va fi culcat așternut picioarelor unșilor. (Romani 16:20) Faptul, că capul dușmanului trebuie să fie zdrobit, și aceasta se va face prin „sămânța femeii”, lasă să cadă o rază de lumină pe calea omului și arată, că va veni în viitor o vreme mai bună.

Deoarece aceste stări mai bune trebuie să se introducă prin „sămânța femeii” ca uneltea lui Dumnezeu, o astfel de sămânță trebuie făcută desăvârșită și să fie adusă în deplină armonie cu

Dumnezeu. Ca aceasta să se poată întâmpla, este înțelept să deducem, că Iehova trebuie să aducă în existență o „creațiune nouă”, înainte de ce s'ar putea întocmi stările mai bune pentru oameni. Unii puțini dintre urmași lui Adam, au ținut cu stăruință la raza aceasta de speranță. Unii dintre ei au făcut aceasta cu toate că nu au putut cuprinde înțelesul ei. Astăzi însă se bucură cercetătorul scopului lui Dumnezeu, care cu inimă plină de mulțămire cu frica lui Dumnezeu urmărește hotărârile lui Dumnezeu, asupra străluciri slabe de speranță a judecării rostite înainte cu a-tatea secole.

Dumnezeu a cunoscut deja fiecare amănunt al îngrijiri sale pentru oameni, deja dela ziua aceea în care a adus sentința sa. Iubirea sa, care este expresiunea desăvârșită a neegoismului, a hotărât, că toate amănuntele scopurilor sale se vor împlini la timpul său. În scopul acesta este îngrijire pentru restatornicirea omenirii prin mijlocirea unei „creațiuni noi”. Înțelepciunea lui Dumnezeu a condus desfășurarea și executarea continuă a hotărârilor sale. După ce întreg scopul său va fi împlinit, acesta va reoaglini măreția lui Dumnezeu, înțelepciunea, dreptatea, iubirea și puterea sa nemărginită. Las' să înaintăm cu credință deplină, ca să cunoaștem mai mult despre lucrurilor minunate ale lui Dumnezeu; deoarece cu ocazia studierii găsește omul calea, care duce la viață și fericire. Isus spune: „Și aceasta este viața veșnică, ca să te cunoască pe tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Cristos, pe care l-ai trimis.” — Ioan 17:3.

Degenerare înseamnă o procedură de înrăutățire, adică o cădere treptată tot mai jos și mai jos, care dacă continuă, conduce la înjosire și o demoralizare desăvârșită. Decăderea omenirii a început în afară de Eden, și a mers înainte, până când în sfârșit a ajuns culmea.

Un om desăvârșit este desăvârșit în spirit și corp, și are drept la viață. Judecata lui Iehova asupra lui Adam, i-a ridicat dreptul la viață. Când a fost izgonit din grădina Edenului, posedea încă sănătatea minții și a corpului, însă deoarece a fost judecat la moarte, a trebuit să se execute hotărârea judecătorească, și procesul morții a început. Cu toate că omul a fost nesupus față de Creatorul său, și prin aceasta orice pretenție la prietenia acestuia s'a pierdut, totuși Dumnezeu a avut grijă de ai săi. Adam și soția sa erau goi. Darea de seamă în 1 Moise 3:21 spune: „Iehova, Dumnezeu a făcut lui Adam și nevastei lui haine de piele și i-a îmbrăcat cu ele.” Se poate crede, că pieile au fost luate de pe animale, aceasta însă nu a fost neapărat de lipsă, și întrebarea aceasta nici nu are mare importanță. Faptul, că Dumnezeu i-a îmbrăcat a fost cel mai important.

Nu era deloc lipsă să poarte astfel de piei împotriva furtunilor și a vremii aspre, pentru că pe vremea aceea nu erau pe pământ nici viscole, și nici friguri neamăsurate. Imprejurările de căldură erau pe pământ în urma acoperământului de apă

din jurul pământului, deopotriwa pretudindenea. Picile probabil că le-au fost date pentru acoperire, ca goliciunea lor să o acopere unul față de altul și dinaintea copiilor lor cari se vor naște. Ce și era întotdeauna motivul, a fost o faptă a bună-tăți iubitoare a marelui Creator.

Darea de seamă despre copiii lui Adam și a soției sale este scurtă. Nu înregistrează pe fiecare copil al lui Adam cu numele. Cain este fiul cel dintâi care este numit, și Abel este al doilea. În tot cazul este sigur, că s'au născut și alți copii, și anume atât de parte bărbătească cât și femeiască, și au trăit în acelaș timp cu Cain și Abel. Fără îndoială ambi bărbați erau capi de familie. Scriptura face evident, că Cain a avut

soție; și soția lui a trebuit să fie o fată de a lui Adam și astfel sora lui. (1 Moise 4:17) Numele Cain înseamnă „câștigat” sau „câștig”. Eva a trebuit să se cugete la sămânța pe care Dumnezeu a promis-o și care trebuia să sdrobească capul șarpelui; și ea trebuia să tragă concluzia, că a primit sămânța, care în sfârșit îi va aduce biruința.

Însă în decursul timpului Eva a fost înșelată, deoarece purtarea rea a vieții lui Cain a servit numai la aceea, ca să dovedească că degenerarea neamului omenesc în urma păcatului a prins rădăcină, și că omul nu a putut opri sau înlătura decăderea înjosoare.

(W. T. din 1 Decembrie 1931.)

Domnia oamenilor

A AVEA stăpânire, înseamnă a domni sau a guvernă. Dela întemeierea pământului Dumnezeu a avut de scop, ca omul desăvârșit să aibă stăpânire peste pământ și peste creaturile pământului.

Un prinț este un domnitor sau locțiitor, care cu deplină putere poartă toiagul de domnie. Omul desăvârșit Adam a fost făcut prințul sau domnitorul pământului. Unul care este îmbrăcat cu autoritate și împuternicire, este supus aceluia, care i-a dat împuternicirea, și el trebuie să corespundă cerințelor și condițiilor, pe baza cărora i s'a dat împuternicirea. Dacă omul cercetează rădăcina lucrului, va găsi că toată puterea și autoritatea derivă dela Iehova. Pentru aceea și orice putere și autoritate purtată pe drept, trebuie să fie în armonie cu voința lui.

Iehova și-a exprimat scopul, de a crea pe om. Fără îndoială Logos, maestrul lui credincios la crearea tuturor lucrurilor, a fost acela către care s'a întors, când a zis: „Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră; el să stăpânească peste pești mări, peste paserile cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele cari se mișcă pe pământ.” — 1 Moise 1:26.

Puterea lui Iehova este nemărginită. Dacă el vrea să se creeze ceva, aceasta înseamnă, că desigur se va întâmpla amăsurat voinței sale. După ce a hotărât să creeze pe om după chipul lui și în asemănarea lui, a procedat la executare. A fost voința lui, ca omul să fie un prinț, și ca să domnească asupra împrejurărilor de pe pământ, și așa s'a și întâmplat. Nu poate să fie nici cea mai mică îndoială asupra faptului, că omul a fost creat pentru pământ, și pământul pentru om. Voința referitoare a lui Dumnezeu este după cum urmează: „Căci așa vorbește Domnul, Făcătorul cerurilor, singurul Dumnezeu, care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, și l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit. Eu am făcut pământul și am făcut pe om pe el; eu cu mâinile mele am întins cerurile, și am așezat toată oștirea lor.” — Isaia 45:18, 12.

Intrucât domnia peste toate lucrurile îi aparține lui Iehova poate să împărțească teritorii de domnie oricui el voește. Stă scris: „Al lui Iehova este pământul cu tot ce este pe el și cei ce îl locuiesc.” (Psalm 24:1) Pe mai departe în Psalmul 115:16 stau scrise următoarele cuvinte: „Cerurile sunt ale lui Iehova, dar pământul l-a dat fiilor oamenilor.”

Atât omul, cât și pământul aparțin lui Iehova, deoarece el le-a creat pe amândouă. Împuternicirea omului pentru a stăpâni peste pământ i-a fost predată de Dumnezeu, și pentru aceea a trebuit să se folosească de ea în armonie cu voința lui Dumnezeu.

Când Adam a primit domnia aceasta, și a fost pus ca domnitor peste pământ, în acelaș timp a fost așezată pe el datorința și răspunderea, ca împuternicirea sa să o folosească în armonie cu Creatorul său. Adam a fost pus în grădina Edenului ca îngrijitorul acesteia. Nu se cerea, ca cu o muncă ostenitoare să-și câștige hrana. Edenul a adus la iveală din belșug hrană de care avea lipsă pentru susținerea și plăcerea lui. I s'a dat stăpânire asupra animalelor, paserilor și peștilor; și toate acestea trebuiau să asculte de el și au făcut aceasta de bună voie. I s'a dat putere și drept, de a zămisi și a înmulți rassa sa proprie. Dacă autoritatea aceasta primită dela Dumnezeu ar fi folosit-o în armonie cu voința Creatorului său, atunci ar fi zămislit o familie desăvârșită și fericită de copii. Dumnezeu i-a dat privilegiul, ca să se folosească de capacitățile sale. El a avut libertatea voinței sale, ori să se supună, ori nu. Această liberă voință nicidecum nu i-a ridicat răspunderea de a fi în armonie cu Iehova și împuternicirea dată de el s'o folosească în armonie cu voința sfântă a lui Dumnezeu.

Edenul a fost un teritor mare, cu mult mai întins, decât se crede în general. Această grădină de plăceri trebuia să cuprindă pământuri considerabile. Patru râuri au ieșit din grădina Edenului, și au nutrit cu apă pământul și împrejurimea. În Eden nu numai plante mărețe au îmbucurat ochiul,

și au produs fructe prețioase, ba se mai găseau în el și pietre scumpe de tot felul, și mult aur fin se putea găsi acolo. Partea de grădină a Edenului a zăcut în partea de răsărit, și acolo a fost și intrarea. Partea aceasta a fost mai minunată decât părțile celelalte ale ținutului. Aici se întindea grădina în care a fost așezat omul, pentru că s'o păzească, și unde și-a găsit activitatea și bucuria. Pământul pentru om a fost făcut, și prințului desăvârșit i s'a stabilit o locuință.

Învățători confesionali au reprezentat în mod fals pe Dumnezeu și cuvântul său, în timp ce au făcut pe popor să creadă, că Dumnezeu ar fi ridicat pe Adam în cer, dacă ar fi rămas un funcționar bun și credincios al lui Iehova. Însă nu există nici cea mai mică dovadă, pe care s'ar putea sprijini o astfel de concluzie. Adam nu a primit nici o promisiune cerească. Pentru dânsul nu era nici un fel de posibilitate, ca în oareșări împrejurări și condițiuni să ajungă în cer. El a fost excepțional și cu totul din pământ și pentru pământ. Numai pământul a fost hotărât, ca să fie domiciliul lui ce i se compete.

Despre aceasta stă scris în 1 Corinteni 15 versetul 47: „Omul dintâi este din pământ, pământesc.”

Fiindcă pământul a fost creat pentru locuința omului, nu trebuie să așteptăm să găsim vre-o promisiune pentru dânsul, și în Sfânta Scriptură nici nu se găsește vre-un cuvânt, că omului Adam i s'ar fi promis cerul ca locuință pe seama lui. O priecepere potrivită a lucrului acestuia, va face posibil pentru cercetătorul Scripturii, ca să obțină o înțelegere clară despre hotărârea finală asupra familiei omenești.

Lui Adam la nici un caz nu i s'a dat domnia asupra pământului fără condițiuni și irevocabil. Dealtfel Dumnezeu chiar și față de nesupunerea sa nu i-ar fi putut lua înapoi domnia aceasta. Și nici viața nu i s'a dat lui Adam fără anumite constrângeri. Cu privire la aceasta învățători confesionali au reprezentat în mod fals pe Dumnezeu și cuvântul său, și cu aceasta au adus pe popor pe calea rătăcirii.

Față de aceasta, dovada scripturală convingătoare aduce dovada, că viața și domnia, precum și posesiunea lor în vecie s'a dat lui Adam numai cu condițiunea ascultării față de marele Dătător. Nu s'ar putea crede, că Dumnezeu să dea viață și domnie creaturi sale fără să stabilească condițiuni sau constrângere. Pentru că în cazul dacă creatura aceasta care est în posesiunea vieții și stăpâniri ar fi un rebel, atunci la o viață vecinică, și rebeliunea lui ar fi vecinică.

Preoțimea, dând loc influenței seducătoare a lui Satan, a căzut în greșala aceasta mare. În urma învățăturilor lor, că Dumnezeu a păstrat viață vecinică pentru Adam, preoțimea a mers înainte și afirmă, că Adam ca rebel, viața lui vecinică trebuie să și-o trăiască în înstrăinare de Dumnezeu în chinul vecinic. Scriptura însă nu sprijinește concluzia aceasta finală nici într'un fel.

Dimpotrivă Sfânta Scriptură arată, că Dumnezeu a dat omului viață numai sub condițiunea expresivă a ascultării, și l-a pus stăpânitor peste pământ. Dacă omul nu ar fi devenit niciodată nesupus și ar fi rămas totdeauna în armonie cu Creatorul său, atunci s'ar fi putut bucura în veci de viața vecinică și domnia peste pământ. Însă în cazul, dacă ar fi devenit o creatură rebelă, hotărârea adausă a sunat: „Murind vei muri” și cu intrarea morții în lume, trebuia să se piardă totul. Moartea omului este dovada vorbitoare, că domnia omenească și viața lui au fost legate de anumite condițiuni.

După ce omul a fost creat și i s'a fost dat domnia, nu se spune nici cu un cuvânt, că trebuie să meargă cândva în chinul vecinic.

Nicăiri în Biblie nu este exprimată cugetarea, că Dumnezeu are de gând să ducă pe oreșcare dintre creaturile sale în locul chinului vecinic.

Dimpotrivă hotărârea clară și evidentă a legii sale sună: că lui Adam i se acordă viață și domnie sub condițiunea supunerii, și că nesupunerea sa va avea ca urmare pierderea puterii sale de stăpânire și viața sa.

Nu este asemenea nici o mărturie scripturală, care să sprijinească teoria, că Dumnezeu va nimici cândva pământul prin foc. Lui Adam nu i s'a făcut niciodată o astfel de prevestire, nici în caz de credincioșie, și nici în caz de necredincioșie. Preoțimea iarăș a căzut într'o mare greșală. Condușă de Satan în rătăcire, s'a mărginit la declarația apostolului Petru, ca să și sprijinească teoria, că Dumnezeu are de gând să nimicească pământul prin foc. În 2 Petru 3:7 sunt înregistrate următoarele cuvinte ale apostolului Petru: „Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate prin acelaș cuvânt, pentru focul din ziua de judecată și de peire a oamenilor nelegiuți.” Preoțimea așa a aranjat treburile, că după nimicirea pământului cei buni în sfârșit vor ajunge în cer, iar cei răi în locul chinului vecinic. Dacă aceasta ar fi drept, atunci natural, că nu ar fi de lipsă ca pământul să rămână în veac. Dar este clar, că concluziile preoțimei sunt rătăcirii evidente.

Denotările „cer” și „pământ”, pe cari apostolul le amintește în textul sus amintit, sunt folosite în mod simbolic. Cuvântul „pământ”, cum este folosit în textul acesta, înseamnă pe partea văzută a lumii, anume pe organizația lui Satan. Cerul dimpotrivă reprezintă simbolic partea nevăzută a celeiaș lumii rele. Cer și pământ, cum sunt citate în textul acesta scriptural, formează împreună lumea. Sub denumirea „lume” este a se înțelege omenirea organizată în anumite forme de guvernământ, sub controlul unui domn suprem nevăzut. De mai multe veacuri este Satan domnul suprem sau dumnezeul lumii acesteia, cum citim aceasta în (2 Corinteni 4:3, 4) Satan a fost și este nevăzut pe seama oamenilor. Organizațiile de domnie ale oamenilor sunt denotate cu expresiunea „pământ”. Cerul și pământul constituie lumea rea, care la timpul hotărât se va nimici. Această Scriptură ni-

cidecum nu se aplică la domnia strămoșească pe care Dumnezeu a dat-o lui Adam.

Iehova declară prin profetul său: „Pământul rămâne în veci.” (Eclesiast 1:4) Dumnezeu nu se schimbă niciodată, precum citim în Maleahi 3.6. Deoarece Dumnezeu a declarat, că niciodată nu va nimici pământul, putem să fim convinși acum, că va rămâne în veci. Sfânta Scriptură descopere aceasta ca îngrijirea și scopul lui Dumnezeu, ca la timpul hotărît să facă ca pământul să fie locuit. Toate expresiunile scripturale sunt în deplină armonie una cu alta. Înțelese cum se cade, și afir-

mațiunile apostolului Petru cât și ale profetului, sunt în armonie deplină. Lumea reă, compusă din puterile nevăzute ale întunerecului și ale organizației văzute, se va nimici. Acest cuget l'a avut în minte apostolul Petru, deoarece în aceeaș legătură de cuvinte scrie: „Dar noi după făgăduința lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea.” (2 Petru 3:13) Pământul va rămâne în existență peste toate veacurile și pentru totdeauna o mărturie spre mărirea lui Iehova.

(W. T. din 1 Decembrie 1931.)

Răsvrătire, fățarnicie și credincioșie față de Dumnezeu

EXISTĂ un Diavol personal? și cine l'a creat? Aceste întrebări sunt totdeauna mult discutate. Numai Biblia le răspunde conform adevărului și mulțumitor. Ea ne spune, că una dintre creaturile cele mai de timpurii ale lui Dumnezeu era un heruvim sfânt, perfect, numit Lucifer, un nume, care în evreește înseamnă „stea strălucitoare”. Scriptura îl numește încă „Fiu al Aurorii” și „Luceafărul Dimineții”. În timp ce Iehova Dumnezeu a adus în grădina Eden pe omul perfect Adam și pe femeia sa Eva, atunci a denumit pe Lucifer ca să păzească grădina și toate, cari erau în ea, pe oameni și pe animale. Lucifer a recunoscut ocazia de a putea întrebuița în chip egoist pozițiunea sa de putere și autoritate, și s'a răsvrătit împotriva lui Dumnezeu și a sedus apoi pe Adam și Eva la răsvrătire împotriva Dumnezeului și Creatorului lor. La aceasta Dumnezeu a judecat pe Adam la moarte și l'a scos afară din grădina Edenului. Dumnezeu deasemenea a vestit înainte peirea răsvrătitului Lucifer, însă din anumite motive înțelepte nu l'a ucis imediat.

Dumnezeu n'a lăsat, ca creatura sa Lucifer să poarte mai mult acest nume, ce înseamnă stea strălucitoare. Numele său Lucifer a fost schimbat, și după aceea a fost cunoscut sub patru nume, anume ca Satan, ce înseamnă adversar sau împotrivor; ca Diavol, ce înseamnă defăimător; ca Șarpe ce înseamnă înșelător și ca Balaur, ce înseamnă înghițitor. El a fost îndărătnic și arogant și dela timpul Edenului a luptat încontinuu împotriva lui Dumnezeu. A defăimat numele sfânt al lui Dumnezeu și a adus ocară pe el, precum și pe fiecare, care a încercat să facă voia lui Dumnezeu. El a întrebuițat toate mijloacele posibile, ca să înșele pe oameni și să întoarcă cugetele lor dela Dumnezeu. S'a silit la aceea, ca să înghițească sau să nimicească pe fiecare, care s'a nizuil să facă cu credincioșie voința sfântă a lui Dumnezeu.

Acest dușman de moarte a avut mulți trimiși pe pământ cari și-au dat aere, ca și cum ar veni în numele Domnului și ca reprezentanți ai Domnului. Dintre aceștia era și preoțimea din timpul lui Isus, pe care a însemnat-o cu cuvintele următoare: „Voi aveți de tată pe Diavolul; și vreți să impliniți poftele tatălui vostru. El dela început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el

nu este adevăr. Oridecâteori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este minciinos și tatăl minciuni.”

Răsvrătirea nu s'a mărginit numai la Lucifer și la oameni. În cer erau cete de ingeri, și mulți din acești ingeri au devenit mai târziu răsvrătitori. Copiii lui Adam s'au înmulțit. Femeile aveau o figură frumoasă și o înfățișare dragălașă. Ingeri au văzut că oameni și femei au trăit laolaltă, și că copiii au fost născuți ca urmare a acestor căsătorii. A fost voința lui Dumnezeu, ca ingeri să rămână pe treaptă spirituală, să nu-și lese locuința lor de pe treaptă spirituală și să nu aibă legături trupești cu femei. Însă mulți dintre acești ingeri au fost seduși de Satan Diavolul și s'au alăturat rebeliuni împotriva lui Dumnezeu. Despre aceasta stă scris: „Fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe cari și le-au ales. Uriași erau pe pământ în vremurile acelea și chiar și după ce s'au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor și le-au născut ele copii: aceștia erau viteji cari au fost în vechime, oameni cu nume. Iehova a văzut că răutatea omului era mare pe pământ, și că toate închipuirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.” — 1 Moise 6:2, 4, 5.

La timpul hotărît acești rebeli cari n'au rămas în domiciliul lor propriu, au fost întemnițați, după cum citim în Iuda 6 și 2 Petru 2:4. Încă mulți alți ingeri s'au asociat răsvrătitului Satan, și de sute de ani i-au servit lui și urmând procedura lui nelegiuită au defăimat pe Dumnezeu și au asuprit pe oameni. (Daniel 10:13; 1 Regi 22:22; Efeseni 6:12) Scriptura declară, că toți acești ingeri răi cari s'au asociat rebeliuni, la timpul potrivit al lui Dumnezeu trebuiesc nimiciți împreună cu Satan.

Ce îngrozitoare este pustiirea cauzată prin această răsvrătire! Marele, frumosul și minunatul Lucifer, acum adânc degradat și căzut în călcarea credinței și trădare, este de fapt o intrupare a răului. Mulți dintre ingeri curați și sfinți ai lui Dumnezeu, cari odată s'au bucurat de aprobarea marelui Iehova și de tovărășia credinciosului Logos, au devenit nelegiuți și la timpul potrivit vor fi nimiciți. Adam, care odată a fost curat, sfânt, perfect și tare, a fost scos din grădina perfectă Eden în pământul nepregătit. Urmași săi

deatunci au fost totdeauna siliți, să mănânce pânea lor în sudoarea feței lor, să supoarte dureri și boală și în urmă să cadă cu supărare în groapă. Cea mai rea este însă împrejurarea, că omului i-a fost retrasă iubita relațiune cu puternicul, vecinul Dumnezeu. În decursul tuturor acestor secole omul a fost în robia păcatului și a morții, suspinând și văetându-se sub poverile sale, în timp ce a nutrit dorința și a implorat și rugat, ca odată să fie eliberat de acolo în vre-un oarecare chip.

Deja de timpuriu a început Dumnezeu cu executarea minunatului său aranjament pentru eliberarea și restatornicirea omului. Prin faptul că a exercitat puterea sa în armonie deplină cu dreptate, înțelepciune și iubire, a urmat marea sa intențiune până la sfârșit. Acum a sosit timpul, când popoarele pământului trebuie să câștige o mai bună privire în marele aranjament al lui Dumnezeu pentru eliberare, și deasemenea să experimenteze, cum și când va aduce Dumnezeu deplină salvare omului. O mare parte a Bibliei a fost scrisă în limbă simbolică și n'a putut fi mai repede înțeleasă, până când intențiunea lui Dumnezeu în curs de îndeplinire vine la realizare, și aceasta nu se întâmplă mai repede, până când nu vine timpul stabilit de Dumnezeu pentru aceasta.

Șarpele se întrebuințează ca un simbol al lui Satan dușmanul, și uni cari cu voința cedază influenței Diavolului și sprijinesc lucrul său, sunt numiți „sămânța șarpelui”. „Femeia” se întrebuințează ca un simbol al organizației drepte a lui Iehova; și aceia cari iubesc dreptate și urăsc nedreptate, și cari se ostenesc, să meargă pe calea dreaptă, se numesc „sămânța femeii”. Pe când Dumnezeu în timpul răsvrătiri a vestit judecata, a zis Șarpelui, Diavolului: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul.” (1 Moise 3:15) Dela acaastă zi Satan Diavolul a dușmănit pe Dumnezeu și s'a luptat

impotriva fiecăruia, care a încercat să servească cu zelozie pe Iehova. Prin faptul că s'a întins la batjocură și dispreț, Satan în aceea s'a desfătat, să defăimeze pe Dumnezeu în orice chip posibil. Iehova Dumnezeu natural ar fi putut întemnița sau nimici pe Diavol, însă cuvântul său descoperi, că intenția sa era să lese pe acest nelegiuit să ajungă la deplină maturitate în lucrul său nelegiuit, înainte de a executa asupra lui sentința sa judecătorească definitivă.

Cam la două sute cincizeci de ani după alungarea lui Adam din Eden a fost născut Enos, nepotul lui Adam. În acel timp, după cum face de cunoscut Biblia, fiecare din neamul omenesc a urmat calea răului și nelegiurii. Darea de seamă a Bibliei nu arată, că între Abel și Enoch a trăit măcar un om bun, care să fi iubit pe Dumnezeu și dreptatea. Din aceasta trebuie să urmeze, că toți au stat sub domnia lui Satan, a răului. Deoarece aceasta este adevărat, atunci Satan a trebuit să gândească, că a ajuns cu succesul până acolo, că a hotărît pe toți oameni să i se închine lui și să se întoarcă dela Iehova Dumnezeu; deaceea a intenționat, prin batjocură și fătarnicie să insulteze pe Dumnezeu pentru totdeauna. În zilele lui Enos s'a întâmplat că s'a descoperit pentru prima dată fătarnicie, și anume în legătură cu serviciul lui Dumnezeu. Observațiunea de pe margine a traducerii de Biblie Schmolter dă ca traducere literală pentru 1 Moise 4 versetul 26: „Atunci s'a început, să cheme numele lui Iehova.” O altă traducere sună: „Atunci au început oameni, să se numească cu numele lui Iehova.” Pare să fie cu totul clar, că a fost o viclenie a lui Satan, să îndemne pe oameni să se numească cu numele lui Iehova și totuși să urmeze un mers de viață împotriva lui Dumnezeu și prin aceasta să batjocorească pe Dumnezeu și să expue numele său la dispreț. Acești oameni au fost uneletele lui Satan, ale Diavolului și deaceea fătarnici.

(Continuarea urmează)

Textul pentru adunarea de declarațiune

Mercuri 30 Martie 1932

Voi clătina toate neamurile... și voi umplea de slavă casa aceasta, zice Iehova Oștirilor. — Hagai 2:7.

Templul lui Dumnezeu nu va fi dat la o parte nici nimicit, cum a fost cazul cu templul lui Solomon. Rămășița formează cea parte esențială a templului, care este încă pe pământ, și deaceea reprezintă „lucrurile, cari nu vor fi clătinate, ci rămân”. Aceasta va fi sprijinită de cuvintele următoare: „Eu voi umplea de slavă casa aceasta, zice Iehova Oștirilor.” Imprejurarea, că Iehova se numește aici „Iehova Oștirilor”, arată, că timpul umplerii casei cu slavă cade într'un timp de războiu sau luptă, pentru că Iehova în felul acesta se arată ca Dumnezeul luptei, care merge spre biruință și dă poporului său biruința. Cine poate stabili prin cercetare de sine, că aparține rămășiței Domnului, n'are motiv să se teamă, ci toate motivele, să se bucure. — W. 15. 3. 31.

Mercuri 6 Aprilie 1932

Dar vreau să știți că Cristos este capul orcăruia bărbat; că bărbatul este capul femeii, și că Dumnezeu este capul lui Cristos. — 1 Cor. 11:3.

Satan voește să sucească această regulă și să aducă pe femeie în frunte. Domnul a declarat, că afemeiați nu vor moșteni împărăția cerului. (1 Cor. 6:9) Aceasta dovedește, că pretenția sau obiceiul de a aduce omagiu femeilor, nu vine dela Dumnezeu ci dela marele dușman al lui Dumnezeu. Are aparența exterioară, ca și cum această venerațiune ar fi numai cuvenită, și deaceea chestia este și mai înșelătoare. În adunarea lui Dumnezeu omul reprezintă pe Cristos, capul, în timp ce femeia închipuește pe mireasa lui Cristos, care este supusă lui Cristos. Nici femeia și nici bărbatul nu trebuie adorați, pentru că fac ce este drept, pentru că prin faptul aceasta își îndeplinesc numai datoria. A adora creaturi în vreun fel oarecare este greșit și o oroare în ochi lui Dumnezeu. — Luca 16:15. — R. I, 155, 157.